

Vaikų prozoje – naujas vardas ir naujas maloniai nustebinęs kūrinys – Danutės Grigaliūnienės apysakėlė *Labas, Žūžė!* Vilius, pagrindinis veikėjas, – šaipokas, judrus, sudėtingas, perskaitęs apysaką, jo nepamirši. Aptariamoje prozoje tai labiausiai pavykęs vaiko portretas, o Žūžė, ko gero, pats netikėčiausias gyvūnas – vaiko draugas. Kai nyku, kai reikia paguodos ar norisi išsikalbėti, Viliui prisireikia rūpūžės Žūžės, gyvenan-

čios bulvių aruode. Žūžė – tarsi Viliaus dienoraštis, ji moka išklaudyti. Juk vaiko gyvenimas ne lengvas: problemiška šeimos padėtis, pinigų stygius... Svajonės apie dviratį baigiasi vagyste, vėliau Vilius dėl to labai išgyvena. Autorė atranda įvairiausių psichologinio vaizdavimo niuansų. Antai labai taiklios kitų veikėjų charakteristikos – matematikos mokytoja Didžioji Vaza, mamos draugas „kaimietis“ Jonas ir kiti. Siužetas dinamiškas, bet ne sekus, ne tuščiaviduris, kiekvienas skyrelis – nauja svarbi informacija, naujas herojaus gyvenimo puslapis. Apysaka nei ištęsta, nei per trumpa, tokia, kokios prašėsi kūrinio logika. Prasmingi (ir įdomūs stilistiniu požiūriu) skyrelių pavadinimai: „Kai tave palieka“, „Kai visi užsiėmė“, „Kai gyvenimas diktuoja laišką“... Patraukianti, esminė D. Grigaliūnienės kūrinio ypatybė – originalus žodis, įsidėmėtina frazė, autorė turi kalbos pojūtį, meninio žodžio dovaną. Štai aprašoma, atrodytų banaliausia situacija – grįžęs iš mokyklos, berniukas užsuka į virtuvę: „Nuslinko Vilius į virtuvę, nusitempė paskui save krepšį su pavasariu, numetė pastalėn. Kyštelėjo rankas po šalta vandens srovele – varvančiomis nuėmė servetėlę nuo duonos. Apžiūrėjo sūrio galvą: beakis, beausis. Tokio net su medumi nesinori. Gal atsigerti? Pastumdė šaukšteliu kompote plaukiojančią juodą slyvą, prispaudė ją prie dugno: burbuliuok! Vienai plaukioti liūdna? Liūdna. Tai ir burbuliuok!“ Tekstas kupinas emocijų, energijos, o virtuvė čia tėra fonas. Apie originalios rašymo manierą būtų galima kalbėti ir daugiau... Belieka laukti kitų D. Grigaliūnienės prozos kūrinių.